

„Урошу Мишићу поново десет година, адвокат Боровић најављује жалбу пошто провери да ли је на пресуду утицао неко из извршне власти...”

Навијач београдског Фудбалског клуба „Црвена звезда“ Урош Мишић јуче је осуђен на исту казну у поновљеном поступку који је водило веће Вишег суда у Београду којем је председавао исти судија који га је две године раније осудио на десет година затвора због покушаја убиства жандарма.

Овај случај већ скоро три године изазива контроверзе и полемике у јавности, углавном на тему да ли казна примерена делу, односно да ли је Мишић преблаго или престрого кажњен.

Ретко ко се осврће на сам начин вођења поступка. Човек не треба да буде правник да би уочио неке детаље који су неспојиви са општеприхваћеним схватањем правичности. Овде не мислим да покрећем дебату о законитости у поступању надлежног тужиоца и председника већа Вишег суда. Намера ми је просто да укажем на несразмеру у изражавању милости и разумевања према једној врсти прекршиоца закона, и потребе правне државе да покаже одлучност и „снагу“ у односу на све остале, који су најчешће анонимци које пас нема зашта да уједе.

Пре више година, у једном београдском локалу седела је група људи који су мирно испијали своја пића. Њиховом столу прилази алкохолисани познаник кога сви познају и који са једним од њих има нерашчишћене рачуне. Тачније, једног из тог друштанца оптужује да је убио неког његовог пријатеља. У моменту док су га његови пријатељи водили према излазу, двојица „изненађених и увређених“, а после ће се испоставити и уплашених, устају од стола, ваде утоке и пуцају у вербалног насилника, са седам метака га погађају у леђа и на тај начин га лишавају живота.

Одржано је суђење, убице су осуђене на вишегодишње казне, жалили су се и они и Тужилаштво... Поновљен поступак, казне умањене, жали се Тужилаштво, и тако неколико пута, док судији Велимиру Лазовићу није досадила та спрдња са јустицијом, и он пресуди тако што је ослободио окривљене. Са образложењем да су се они толико

уплашили претњи оштећеног да су његовом кривицом доведени у стање сужења свести, па су једино решење за себе видели у томе да му седам пута пуцају у леђа.

Случај је добро познат па нема смисла да наводећи имена учесника себе и редакцију излажем судском прогону по закону о информисању. Једино бих се запитао: има ли са пресудом везе то што је првооптужени био добростојећи „бизнисмен“, додуше контроверзни, а оштећени лице „познато полицији“?

Значи ли то да и ја, који немам извод из казнене евиденције, ако ми се деси да са седам метака убијем некога ко је „познат полицији“, могу да се надам разумевању и милости суда?

А дао бих им и часну реч да се то неће поновити...

Урош Мишић је учесник туче на северној трибини стадиона „Црвене звезде“. У тучи је учествовао са оним шта је имао у рукама, а то је случајно била упаљена навијачка бакља. Небојша Трајковић је у истој тучи учествовао са оним што је он имао у руци, а то је пиштољ „цз-99“ који му је купила и на реверс дала држава Србија. Неки кажу да је Трајковић међу навијачима био на тајном задатку. Неки други кажу да се пошто је од навијача „проваљен“, легитимисао тако што је иза појаса извадио пиштољ. Свако ко иде на утакмицу носи своје реквизите – навијачи заставе, шалове, петарде и бакље, а полицајци штитове, шлемове, пендреке и пиштоље.

Одговорност једних и других није и не сме да буде подједнака.

Полицајци су наводно високо професионална, обучена и опремљена службена лица која ми грађани из државног буџета плаћамо да Мишића и њему сличне спрече да на стадионе уносе свој „алат“, онај који сам навео нешто раније.

Сведоци смо свакодневно да навијачи и даље то чине. Ко је за то одговоран?

Ко је тај што прима плату да мени и осталима обезбеди да за плаћену улазницу на миру пратимо утакмицу, а не ради свој посао?

Због чега током суђења Мишићу није постављено питање одговорности старешине који је командовао јединицом Жандармерије, јер он је директно одговоран што се бакља уопште нашла на трибини!

Да је Мишић правовремено спречен да бакљу унесе на Маракану, не би имао чиме да повреди Трајковића. Дакле, Мишић је неспорно крив за нешто. Сигуран сам да није за „убиство у покушају са умишљајем“ као што то каже судија Лазовић, али његова кривица је овде периферна. Потпуно је свеједно да ли ће следећих десет година провести у Ваљеву или се лудачити по стадионима. Он и њему слични су жртве транзиције од којих су сви дигли руке, од којих нико ништа не очекује, и којима нико ништа не нуди. Једину корист од њих има Бранкица Станковић.

Мене занима ко су људи који брину о нашој безбедности?

Када неки болид оснује групу на Фејсбуку и пише гадости о председнику Србије, одмах се јаве „експерти за безбедност“ који кажу да није нормално да се председник вози у седам година старом кршу, и да је неопходно да се наручи ново оклопљено возило.

Ако је то решење, да ли можемо очекивати, пошто смо пред законом сви једнаки, да и ми остали који се плашимо за своју безбедност добијемо по једну „блинду“ од државе?

Или је ипак реч о томе да власт хоће да постави ствари на своје место? Свако у свом граду зна ко не плаћа казне за саобраћајне прекршаје, коме правоснажне пресуде не стижу на извршење, итд. Што је најгоре, “стање нације” је такво да се то подразумева.

Јер јустиција није слепа, већ вири кроз повез.